

Kmetijske in rokodelske novice.

Na svetlobo dane od c. k. krajske kmetijske družbe.

Tečaj IV.

V sredo 17. Rožniga cveta 1846.

List 24.

Perva vožnja na železnici skoz slovensko zemljo. *)

2. dan Rožniga cveta 1846.

Kakšin vrisk se širi iz daljine?
Kaj poméni visokotečéi
Dim in hlap? Ali vihri dolj od Sevra
Gota divjiga nezmérna četa,
In markomanskih kónj presilna versta,
Al' groznih Hunov černa gnusna truma?
Čuj drag' Slovenec vriš in piš,
Čuj hrum in šum, čuj silno ropotanje! —
Pa ne prestraši se, — več zemlje tvoje,
Ki s kervjo je napojena predrago
Tvojih dedov, namakala ne bo
Človečja kri! To upamo v Boga,
In to železo je za poročanstvo,
Katero 'z krila zemlje je uzeto,
Pa se na njedre njene lepo leže,
Ko k materi pobožno, milo dete;
In ne hlepí, kakor stvar hudobna
V podobi meča po človečji kervi. —

Ta vrisk in piš, in glasni šum in hrum,
Ki se od morja do morja razlega,
Bo tvojih gôr glasil prid, moč in slavo,
In polja tvojiga bogastvo,
Na katerim v prihod bo kmetijstva lov
Rumeno cvel, ne pa zeleni,
Sicer slavni, pa nesrečni Marta venec.

Ti stari Ptuj, ki vidil si Avgusta
In Rimsko silno moč, in Sevra divje
Narode vse, ki si pred groznim Turkom
Trepetal dostikrat, zdaj nasmehoval
Mirno se boš, ko ded unuku
Čez Kapitola stariga junake,
Bogate kupce, brihtne umetnike,
In hladnokervnimu Teytonu,
Ki po vročejši kri bo v tvoje kleti
Priropotal.

Zató v vrisk in piš in šum in hrum
Zabuči tudi ti v trobento glasno
Veselja zlatiga piš, vriš in hrum:
Dnes Avstrije se matere deržave
Časti velika moč.

Trojna moč je stvarila to délo:
Térdni Nemeec z modrim svojim duhom
Terdno voljo, očinsko ljubeznjo,
Ter sin Italje z berhkimi rokami,
In Slave sini s duhom in telesom.
Ta trojna moč, mogočna, kakor véra,
In upanje, ljubezen, — delo stvarja.
V terdni veri, da je v božji volji,
V upanji, de srečen bode narod,
V ljubezni, s katero Avstrija nas ljubi,
Ko mati dete, al' ko jez svoj narod,
In njegov jezik, njegovo narodnost.

Zató v vrisk in piš, in šum in hrum
Zabuči dnes Slovenec svojo pesem,
In stopi dnes na gladko kolomajo,
Ki te do stariga bo nesla Celja.
Tak stópi, peljaj se prot' merzlim Sevru
V cesarsko Vindobono, v zlato Prago
Prestaro mesto slavniga naroda.

Pa veš, kaj 'maš domó prnesti seboj?
Le kar dobro je, pridno, in pošteno
Za narod tvoj, in tvojo lepo zemljo,
Kar duha dobriga in blaz'ga serca
In mile ti slovenšine ne žali.

V vrisk, in pisk, in šum in hrum zagromi
Očetu Ferdinandu in modrim
Mogočne Avstrije Vojvodam slavnim
Slava, slava, slava Njim na veke!
Naj vrisk in pisk, in šum in hrum razlega
Od morja do morja: Slovenc prisega
Zvest biti Avstrii, in k njeni sreči
Pomagat' hoče veči, vskidar veči!

Iz Štajarskiga.

Kralovski.

Nekaj kemije (ločbe) kmetovavcam.

(Nadalje.)

23. §. Voda.

Vsak vodo dobro pozná, in vender naravo-
slovci še marsikaj od nje povedó, kar ni vsakimu

*) Perva vožnja za ljudi in blagó po železnici od Dunaja do Celja in od tod nazaj je bila 2. dan Rožniga cveta z veliko častjo. V spomin tega dneva je bila žložena pričujoča pesem na hlaponi „Drava“ po svobodni železnohlaponski meri.